

SOMIAR AMB LES MANS

La situació que vaig viure aquell dia no la podré oblidar mai. Els records, les impressions, les sensacions, els sentiments que es notaven en l'ambient...era una cosa que un infant potser no li hagués trobat el valor, però m'impresionà tant que encara puc visualitzar el que vaig veure amb uns ulls d'una nena de 10 anys.

Quan era a l'escola de música, un parell de cops al mes es feien una sèrie d'excursions o visites a centres per tocar les nostres composicions. Normalment eren sortides a antics teatres encara en actiu o en alguna que altra residència d'avis. No sé perquè aquell cop vam canviar de destí, perquè van triar aquell hospital ni perquè m'hi van portar si no feia gaire temps que era dins de l'escola. No ho sé, però el que sí que sé, és que aquell dia em canvià la meva percepció de la música davant el món.

Quan vam començar a tocar en aquell saló de l'hospital va ser com si el temps s'aturés; les agulles del rellotge ja no corrien, i si ho feien...a qui li importava? Tothom va deixar el que estava fent, i es va produir un silenci que només podia ser omplert per aquelles notes. Desenes de persones ingressades en aquell lloc ens observaven i semblava que fos la música la que els aportés la vitalitat que necessitaven. La melodia volava com un ocell lliure en el més bonic dels paratges i les notes dansaven arribant a tots els cors d'aquells que li obrien les portes. Uns nens somreien, altres deixaven les cortesies i es posaven a fer rialles escandaloses que aquell so els provocava. D'altra banda, també hi havia a qui les emocions les envaïen sense saber el perquè. Que la seva reacció a la música era alliberar tot el que tenien en llàgrimes que els regalimaven per les galtes. I era estrany: era estrany veure els efectes i les sensacions que produïa la música, com feia sentir, com feia somiar, però sobretot...com feia viure.

Aquell mateix dia, em vaig perdre per l'hospital. Vaig allunyar-me d'aquell saló per un motiu que ni tan sols recordo, però fou com si canviés de món, un pis amunt o un pis avall semblava que aquelles melodies no tinguessin cap efecte en els adults. Tenia por, tot allò era un batibull de metges, infermers i gent que no hagués aturat el seu món tan enfeinat per parar-se a preguntar què hi feia una nena en una planta com aquella. Em vaig posar a córrer, sempre he estat una noia molt poruga. Vaig entrar en una sala on semblava que no hi havia ningú. Llavors, em vaig adonar de la presència d'un noi adormit. Vaig sentir alguna cosa estranya, com si ell em digués que m'hi acostés. Al principi, la curiositat m'hi va aproximar excusant-me de preguntar com podia sortir d'allà, però també perquè vaig experimentar una sensació desconeguda. Em vaig asseure al seu costat. Vaig pensar a parlar-li o tocar-lo per despertar-lo però a l'instant vaig recordar com odiava el sacseig de cada matí de la mare per llevar-me i anar a l'escola.

I em vaig quedar mirant-lo. Observant com respirava, una sensació una mica estranya que em recordava aquelles melodies que t'envolten i et fan sentir com si t'abracessin sense tocar-te físicament. Llavors, algú va obrir la porta que jo havia tancat anteriorment amb desesperació. Aquest cop, s'obria amb pau, tendresa i esperança. Una dona em mirà amb els ulls ben oberts, preguntant-me sense dir res, què hi feia jo allà.

-Jo...Jo només m'he perdut. No l'he despertat, ni l'he molestat. Jo hauria de...- Vaig contestar amb una veu tremolosa degut a que sempre m'havia costat molt relacionar-me amb desconeguts.

-Tranquil·la, sóc la mare de l'Éric. Ja l'has conegut?- Em digué la dona amb un somriure cansat. Es volia mostrar com una persona forta, però aquella senyora et mirava d'una manera que no vaig saber ben bé com interpretar.

-Sí...bé...ara està adormit, no he pogut parlar amb ell encara.- Això va produir un somriure en el rostre d'aquella dona, i li aportà una mica més de vida.

A partir d'aquell moment ella m'explicà que l'Éric era allà perquè era un nen que sempre volia somiar. I era tant la seva admiració pels somnis que havia caigut en un de tan profund, que ara no podia despertar-se.

Amb el pas del temps vaig madurar aquest raonament i vaig veure que era una bonica manera d'explicar-li a una nena que el seu noi amb només un parell d'anys més jo, portava mesos en coma. Aquell dia vaig marxar a casa amb la sensació d'haver conegut a una persona molt especial.

En els següents mesos la mare em portà a veure'l, i cada cop les visites foren més seguides perquè els metges deien que era bo que hi anés. Sembla ser que li estimulava el cervell, i així ho reflectien les proves mèdiques. Sempre he pensat que no era del tot cert. Que era ell qui em feia sentir molt més del que jo li pogués transmetre. Per això mateix, mai el vaig veure com un simple cos adormit. Sabia que m'escoltava, sabia que em comprenia.

L'hospital va arribar a ser el meu lloc d'escapada. Anava a veure'l molt sovint, necessitava que m'escoltés, em sentia segura. Entre nosaltres hi havia molta complicitat, les hores volaven quan jo era al seu costat, ens comunicàvem. Quan tornava de l'escola, li portava els meus llibres i li llegia els contes de Mozart, Bach i de tots aquells genis que em fascinaven, li explicava tot el que m'ensenyaven els professors de música i inclús li narrava com somiava aparèixer en algun concert important. En ocasions, quan m'atrevia a cantar alguna composició, les notes fluïen i sonaven soles mentre les llàgrimes humitejaven els meus ulls. Tot allò era la meva manera de fer-li costat.

Un dia li vaig portar el violí a l'hospital. Tenia examen al dia següent d'un petit fragment, i necessitava que l'escoltés, volia saber com sonava i què en pensava. Em vaig decidir a tocar la melodia que havia d'interpretar a l'escola. Aquesta va començar a sonar, i quan vaig obrir els ulls mentre seguia fent sonar les notes amb al meu arc, vaig veure l'Éric somriure. Va ser un moment molt especial, i el cas és que no em vaig espantar pas. Vaig seguir tocant fins l'última nota de la partitura. No hem vaig adonar de la importància del gest.

Per a mi era normal, jo parlava amb ell. Em comunicava amb un idioma universal. Un idioma que podia entendre tothom, sense importar el sexe, l'edat, la religió o qualsevol excusa d'aquestes que s'utilitzen avui en dia per diferenciar a les persones. La música: llenguatge universal que pot entendre tothom.

La música i el silenci es combinen fortament, perquè la música es fa amb silenci i el silenci s'omple de música.

Aquell somriure va ser el primer de molts que varen seguir. Amb el temps vaig col·leccionar cada gest que em feia, i llavors entenia a la perfecció què em volia dir amb cada un d'aquests. I era estrany, perquè era un crític molt especial. Tothom em deia que "ho feia genial" fins i tot quan m'equivocava en alguna nota, amb un "no passa res" ho solucionaven tot. En canvi l'Éric no. Ell arrufava la cella quan jo confonia alguna nota, quan no sonava bé, o quan les meves composicions no eren tan espectaculars com la gent em feia creure. La situació va fer que cada cop la música m'apassionés més i així va ser com em va fer créixer com a músic, però sobretot com a persona.

Em va motivar a compondre melodies plenes d'emocions. Només amb la seva presència semblava ser el millor professor de música. Crec que el conjunt de vibracions que desprenien els instruments feien que l'ànima de l'Éric es mantingués en moviment. No vaig necessitar una veu, uns ulls als que mirar, o algú que em donés copets a l'esquena. Em va ensenyar que la música és riure, és plorar, és que se't posi la pell de gallina, és transportar-te de lloc amb només una melodia. Que la música són calfreds, llàgrimes, emocions, somriures, records, persones, frases, nostàlgia, encara més records, encara més somriures, i encara més emocions.

El dia que l'Éric va obrir els ulls, jo no hi era. Fou un detall que no em va fer tant de mal com s'esperava pels seus familiars. Jo ho sabia. Ells sabien que no vaig ser-hi físicament, però que ell sempre venia amb mi. Mai vaig explicar perquè creia que el noi va despertar, probablement ningú m'hagués cregut. La mateixa tarda que l'Éric va sortir del seu somni profund, jo era al concert més important al que havia participat mai. Havia de tocar la versió original d'aquella composició que li vaig tocar a l'Éric el primer cop que em va somriure. Havia de fer sonar una melodia dins d'un silenci sepulcral d'una orquestra que confiava en mi. Sabia que havia de fer-ho bé.

I ho vaig fer. Va ser genial, màgic. Era en un núvol, envoltada de sentiments que seria incapaç de descriure.

Quan vaig sortir del teatre vaig saber el que havia passat. Tot i així, vaig tornar a casa sense passar per l'hospital. L'Éric mai m'havia vist, somiava quan jo era amb ell... I si no em reconeixia? I si realment no escoltava les meves creences sobre la música? Tenia por, tenia por de que ell es desentengués de mi, que no en volgués saber res simplement perquè no em recordava, perquè havia passat a ser una total desconeguda.

Vaig passar una nit en que al meu interior hi havia tot un concert de sensacions estranyes que mai havia sentit. L'Éric havia obert els ulls... Havia estat jo qui realment l'havia fet sortir d'aquell somni profund? Era tant el poder que tenia la música?

Només llevar-me al dia següent vaig notar que havia d'anar a veure'l, desitjava que almenys la seva mare li hagués narrat tot aquells dies que em vaig quedar fins tard a la seva vora i m'havia adormit amb el violí recolzat al coll, totes aquelles composicions que vaig rebutjar només perquè ell m'arrufava la cella i tots aquells instants en que quan el seu noi somreia, ella hauria jurat que la música tenia el poder de canviar el món.

En menys de mitja hora era pujant les escales per on vaig passar uns anys enrere, quan deambulava perduda per aquell mateix hospital. Vaig entrar a la sala i tots els presents em van mirar amb un somriure: ell també. Allò, i la seva presència em tornà a tranquil·litzar de la mateixa manera que ho va fer el primer cop que vaig entrar en aquella habitació. M'hi vaig acostar amb els ulls a cada pas més humits per l'emoció, i quan ja era vora el seu llit no vaig poder evitar l'impuls d'abraçar-lo.

La nostra amistat va continuar en els dies, setmanes i mesos que varen passar des d'aleshores. Li vaig explicar que la música ens havia fet somriure quan ploràvem, però també aquells cops que ens havia emocionat quan només teníem intenció de somriure. Junts vam anar descobrint que els dos havíem somiat alhora, ell quan dormia i jo quan tocava. Que era en aquest art on podies explicar l'inexplicable i comunicar el desconegut. Vam descobrir, que era una màgia que existia més enllà de la realitat.

CATEGORIA JUVENIL
AIAL